

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

10 Ἀπριλίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΑΥΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΑΒΟΥΑΡ

Συνίετα· ἰδί σελ. 239.

θ΄

ΚΥΡΙΟΣ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Θούλη. — Λαμπαδηφόρος ἀλιεΐα. — Κορροδόρης ἡ θούριος χορὸς τῶν μαύρων. — Λογαριασμὸς σταθμοῦ προβάτων. — Ὀρειθέρωχος. — Ἀντιθέσεις τῆς φύσεως τῆς Αὐστραλίας. — Ἐσόδα καὶ σιδηροδρομος.

13 Ἀυγούστου. — Καὶ πάλιν ἔφιπποι, σύροντες κατόπι τὰ κτήνη ἡμῶν φορτωμένα με δέρματα μακροπόδων, στρουθοκαμήλων καὶ κύνων. Ἐξ ποταμοὶ φράττουσι τὴν διάβασιν καὶ τὰ ὕδατα καθιστῶσι πολλὰ ἐπικινδυνὸν τὴν ὁδόν. Τὸ δ' ἔσπερας εἶδομεν μακρὰν ὠραῖον σωρὸν καλυβῶν, ἤτοι τὸν σταθμὸν τῆς Θούλης, ὅπου ὁ Κ. Οὐλσελλεῦ, κάτοχος 4,000 βοῶν καὶ 60,000 προβάτων, ὑπεδέχθη ἡμᾶς μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. Ὁλόκληρος κοιλὰς ἐκ λιμνῶν ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν· πυκνὰ δὲ δάση, περικυκλωμένα ὑπὸ ὕδατος, πολυάριθμοι λίμναι, νησιδία καταπράσινα ἀνγγέλλουσι ὅτι ἡ θήρα ἔσται ἐξαισία.

14 Ἀυγούστου. — Φυλὴ μαύρων ἔχει κατὰ λύματα πλησίον ἡμῶν διακρίνονται δὲ ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἶδομεν προχθὲς διὰ λευκῶν γραμμῶν κεχαρχγμένων δι' ἀσβέστου ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους. Φαίνεται ὅτι ἐχάρησαν ἰδόντες ἡμᾶς, καὶ ἐνῶ αἱ ἡμίγυμοι καὶ ἀποτρόπαιοι γυναῖκες αὐτῶν, ἔχουσι ἐπὶ τῶν νώτων τὰ μωρὰ των μουρμουρίζουσι, καθήμενοι σωρηδὸν εἰς τὰ κατώφλια δυσωδῶν καλυβῶν, ἄνδρες τινὲς ἀκολουθοῦσιν ἡμᾶς ἐνθουσιῶντες διὰ τὸ κυνήγιον. Ἐφαίνοντο δὲ ὡς ἄλλοι κύνες, διότι μάλιστα ἐπιπτον εἰς μίαν τῶν λιμνῶν πληγωμένα πτηνὰ, καὶ ἀμέσως οἱ μαῦροι ἐρρίπτοντο εἰς αὐτὴν, ἐκολύμβων ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ἔφερον τὰ πληγωθέντα. Αἴφνης κατέπιπτον πρηνεῖς καὶ διὰ νευμάτων μᾶς παρεκίοντο νὰ μιμηθῶμεν αὐτοὺς διότι ἐπλησίαζον πελεκᾶνες. Οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἔχοντες διαπερασμένην με ζυλάρια τὴν ρίνα καὶ με ξύλινα δακτύλια τὰ χεῖλη, ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἡμέτερα ἀνδράποδα. Δόντες δὲ πρὸς αὐτοὺς καπιζούτας ἔτι ἄκρας σιγάρων, κατέστημεν εὐκόλως βασιλεῖς πάντων, καὶ συνδιελεγόμεθα μετ' αὐτῶν διὰ μόνων χειρονομιῶν.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς νυκτὸς ὑπῆρξεν ἀτελείτητον ὁ καπνὸς καὶ τὸ ῥακίον ἐξάλησαν τὰς κεφαλὰς τῶν μαύρων συντρόφων μας, καὶ ἐνῶ κατεδιώκομεν σωρὸν πτηνῶν οἱ καλοὶ οὔτοι ἄνθρωποι ἐγένοντο ἄφαντοι. Ἡμεῖς δὲ εἴχομεν ἀπομακρυνθῆ πολλὴ ἀπὸ τὴν καλύβην. Τὰ μέρη ἐκεῖνα ἦσαν ὅλως ἔρημα καὶ ἄγνωστα, καὶ ἀποπλανηθέντες ἐβυθίζομεθα εἰς τὴν λάσπην, συναλμαυθόμεθα ὡς αἰχμαλωτοὶ ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ οὔτε κἂν ἀστὴρ ἔφεγγε πρὸς ὁδήγίαν μας. Μετὰ δὲ τρεῖς ὥρας ἠσθάνθημεν αἴφνης ἀποτρόπαιον δυσωδίαν. «Τὴν ἀναγνωρίζω, ἀνέκραξα, εἶναι ἡ δυσωδία τῶν μαύρων μας.»

Καὶ τῶνόντι, διακόσικα βήματα μακρὰν εὔρομεν τοὺς συνοδοιπόρους ἡμῶν κοιμωμένους βαθύτατα εἰς τοὺς πρόποδας δένδρου. Μόλις δὲ ἐξύπνησαν, καὶ λαβόντες τὰ κυνηγετικὰ μας τρόπαια καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν, μᾶς ἐπανέφερον βήματι ταχεῖ εἰς τὴν καλύβην.

Ἐνῶ δὲ ἐτρώγομεν βουλιμιῶντες μετὰ τοιαύτην ἐκδρομὴν, ἠκούσαμεν αἴφνης παραδόξους φωνὰς, σημεῖα ταραχῆς ὀλοκλήρου τῆς φυλῆς. Ἐτρέξαμεν δὲ καὶ εἶδομεν τὴν λίμνην ὅλην κατὰ φωτον καὶ ἀνθρώπους μελανοὺς ὡς ἡ νύξ, διατρέχοντας αὐτὴν ἐλικοειδῶς καὶ σεῖοντας εἶδος βελῶν.

Οὔτοι, παραληφθέντες ὑπὸ ἄλλων λευκῶν νεοελθόντων, ὠργάνισαν ἀλιεΐαν διὰ λαμπάδων, καθήσαντες δὲ ἡ γονατίσαντες ἐπάνω εἰς στελέχη δένδρων καὶ κρατοῦντες διὰ τῆς μιᾶς φανὸν ῥητινώδη καὶ διὰ τῆς ἄλλης κάμακα ὅπως τρυπήσωσι τοὺς ἰχθῦς, διατρέχουσι τὴν λίμνην καὶ διαπερῶσι γενναίως τὰ πλευρὰ τῶν μεγάλων ἰχθύων τοὺς ὁποίους προσελκύει τὸ φῶς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ προσβαλλόμενοι σπαράζουσιν ἐμμανῶς, εἰς τῶν μαύρων κατέπεσε τρίς εἰς τὴν λίμνην, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφερον εἰς τὴν ὄχθην περὶ τοὺς δέκα ὀνίσκους ὧν τινες εἶχον τεσσάρων ποδῶν μῆκος. Ὁλόκληρος ἡ φυλὴ συνταράσσεται καὶ φωνάζει· αἱ μαῦραι κυρίαί, αἱ ὁποῖαι κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο δειλαί, συνέρχονται μικρὸν κατὰ μικρὸν, γελῶσαι πάντοτε καὶ κρατοῦσαι μικρὰ βέλη ἄτινα ἀληθῶς εἶναι τρομερὰ, διότι ἔχουσιν εἰς τὴν ἄκραν ἄγκιστρον τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνακτον νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ ἄλλως πως ἢ συρόμενον ὀλοκλήρου διὰ τῆς σαρκός. Μετ' ὀλίγον οἱ μεγάλοι ἰχθῦς

ἀποθέτονται ὡς τρόπαιον ἐπὶ λοφίσκου· ἕκαστος δὲ τῶν μαύρων σείει τὴν δάδα καὶ τὸ δόρυ του καὶ οὕτως ἄρχεται ὁ πολεμικὸς χορὸς κορροβόρης. Ψευδεῖς μάχαι, βελάσματα προβάτων, φωναὶ ἀπάνθρωποι, στροφαὶ καὶ περιστροφαι, ἀγῶνες σωματικοί, πάντα ὅσα ὁ Κοὺκ καὶ ὁ Λαπεροῦζ διηγήθησαν πάλαι ποτὲ, ἐγένοντο. Διήρκεσαν δὲ πολλὰς ὥρας αἵτινες, διὰ τὸ καινοφανὲς καὶ παράδοξον τοῦ θεάματος, παρήρχοντο ἀνεπαισθήτως. Τὰ ἰσχυρὰ μέλη τῶν μαύρων ἐκείνων σωματῶν ἐζωγραφοῦντο μεταξὺ τῶν ἐρυθρῶν λάμπσεων, αἱ δὲ ὀξεῖαι φωναὶ τοῦ μονοτονίου ῥυθμοῦ καθίστων φανταστικὰ οὕτως εἰπεῖν τὰ μέλαινα ἐκεῖνα ὄντα, μόλις φέροντα ἀντὶ ἐνδύματος ζώνην ἐκ δέρματος ἀγρίου ζώου, καὶ πηδῶντα ἀκατάσχετα καὶ ἐνοπλα. Καταλήγει δὲ ὁ χορὸς κυκλοειδῶς περὶ μεγίστην φλόγα ξηροῦ χόρτου, φέγγουσιν ὀλόκληρον τὴν φυλὴν.

Μοὶ ἐπροξένησε δὲ πολλὴν ἐντύπωσιν μετὰ τὸν ἄγριον τοῦτον κόρδακα ἡ ἁρμονία τῆς γλώσσης τῶν μαύρων, ὅσάκις δὲν οἰστρηλατοῦνται ὑπὸ τοῦ χοροῦ καὶ τῆς χρήσεως τῶν ὄπλων. Πολλοὶ ἀρχηγοί, μάλιστα δὲ καὶ γυναῖκες, ἐλθόντες ἐνητένιζον ἡμᾶς ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐξέφερον χεῖμαρρον λέξεων ἀκαταλήπτων. Ἄνακαλῶ δὲ εὐχαρίστως εἰς τὴν μνήμην μου τοὺς ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης, οἵτινες, κλυμβῶντες ὡς κύνες τῆς νέας γῆς καὶ φλυαροῦντες ὡς καρκαξίαι, φκίνουσι τὸν γέλωτά μου ὅλην τὴν ἡμέραν· τὸ δ' ἐσπέρας εἶχομεν πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν ἕνα μαῦρον, ὁ ὅποιος πρὸ δώδεκα ἐτῶν εἶναι τὸ χαϊδευόμενον παιδίον τοῦ φιλοξενουμένου ἡμᾶς, ὀμιλοῦν κοραϊστικὰ ἀγγλικά, μόλις καταληπτά. Πᾶσα φράσις του ἄρχεται ἀπὸ τῶν λέξεων *moysself, moysself* (ἐγὼ, ἐγώ). «Ἐγὼ νὰ σέβωμαι ἀνθρώπους ἄσπρους, ὅμως ποτὲ νὰ εἶδα γυναῖκα ἄσπρη.» Καὶ μετὰ ταῦτα δεικνύων πέντε στίγματα κυανὰ ἀνθρωπόμορφα εἰς τὸν δεξιόν του βραχίονα, «αὐτὰ πατέρως κάμει ἐμὲ ὅταν ἐσκότωσα ἀνθρώπους ἄσπρους. Ὡ πατέρα μου ἐμένα νὰ σκοτώσω εἰκοσιπέντε ἀνθρώπους ἄσπρους προτοῦ ἀποθάνῃ αὐτός! ὅμως ἐγὼ, πολὺ καλὸς ἐγώ.»

15 *Αὐγούστου*.—Οἱ μαῦροι περιέφεραν ἡμᾶς πανταχοῦ, ἐφορτάσαμεν δὲ αὐτοὺς ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετ' ἐξήκοντα περίπου μεγάλα λιμναῖα πτηνὰ καὶ μετ' ὀκτώδεκα γάλλον. Καὶ περὶ μὲν θήρας δὲν θὰ σὲ ὀμιλήσω πλέον· ἐπεθύμουν μόνον νὰ σοὶ παραστήσω τὰς ἐσπερινὰς μας ἀσχολίαις εἰς τὴν καλύβην, ὅτε καθεὶς ἡμῶν, ἀνάπτων εἰκοσι σύριγγας γλυκυτάτου καπνοῦ, διηγείται περὶ τὴν ἐστίαν συμβάντα τινὰ τοῦ βίου του εἰς τε τὴν Εὐρώπην καὶ Αὐστραλίαν. Χθὲς ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ κορροβόρη, τοῦ ἐθνικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ χοροῦ τῶν ἀγρίων, ἀπόψε δὲ μανθάνομεν παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου τί ἐστὶ *sheep-station* ἢ ποιμνιοστάσιον.

Ὅτε τῷ 1855 ἔφθασεν εἰς Αὐστραλίαν, ἤλθεν ἔφιππος εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ὅποιον ἤρεσεν εἰς αὐτόν· ἦτο ἄγριον καὶ χλοερὸν, καθότι ἐπεθύμει νὰ δημιουργήσῃ τι ἀνευ ἐμποδίων, νὰ βασιλεύσῃ εἰς ἀπέραντα διαστήματα καὶ νὰ μὴ βλέπῃ εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ ὀρίζοντος εἰμὴ μόνον τὰ πρόβατα τῆς ἡγεμονίας του. Ἐξῆσε μὲν ὡς ἐρημίτης, ἐπέτευχεν ὅμως καὶ ἐγένινεν εὐτυχής. Ἐχει σήμερον ἐξήκοντα χιλιάδας μαλλιοφόρον ζῶων, συναγαλαζομένων ἐντὸς ἑκατῶν χιλιάδων καὶ ἐπέκεινα ἐκταριῶν γῆς ἀπεριφράκτων. Τὰ πρόβατα ἅτινα εἶδομεν κυνηγοῦντες πλανῶνται κατὰ χιλιάδα· ἐκάστη δὲ ἀγέλη, κοιμωμένη χειμῶνα καὶ ἔαρ ἐν ὑπαίθρῳ καὶ μεταβαίνουσα ὅπου ὑπάρχει χόρτος χλοερὸς, διοικεῖται ὑφ' ἐνὸς μόνου ἐρίππου ποιμένου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κατεσκευάσατο καλύβας, ἀποθήκας τροφίμων, ἀμάξια φορητὰ, ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶν ἀναγκαῖον πρὸς ἐγκατάστασιν αὐτοῦ καὶ τῶν ποιμένων του, καὶ ταῦτα ἐν μέσῳ πεδιάδων ὅπου οὐδεὶς λευκὸς εἶχεν ἀποκατασταθῆ ἕως τότε. Ἐδαπάνησε δὲ δι' αὐτὰ περὶ τὰς δέκα χιλιάδας φράγων καθὼς καὶ τεσσαράκοντα ἄλλας χιλιάδας πρὸς ἀγορὰν καλῶν ἵππων, ἵνα μεταφέρωσι τὰ μαλλία καὶ νὰ χρησιμεύωσιν εἰς τοὺς βοσκούς. Ἐπὶ τέλους ἠγόρασεν ὀκτὼ χιλιάδας θηλυκῶν προβάτων πρὸς ἑνδεκα φράγκα ὡς ἐγγιστα, ἅτινα ἐμελλον νὰ γεννήσωσι τὰς ἀτελευτήτους ἀγέλας τὰς ὁποίας βλέπομεν σήμερον. Ἐν ὥρᾳ καλοκαιρίας γίνεται ἡ κουρὰ ὑπὸ ἑκατὸν κουρέων, περιτρεχόντων τοὺς ἀγρούς καὶ κειρόντων μετὰ θαυμασίας ταχύτητος τὰ ζῶα· κατὰ μέσον δὲ ὅρον ἕκαστος αὐτῶν κείρει εἰκοσιπέντε τοιαῦτα καὶ ἐντὸς ὀγδοήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα πέντε ἡμερῶν τὸ μαλλίον τῶν ἐξήκοντα χιλιάδων ζῶων ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτῶν· εἶναι δὲ πολλὰ περίεργος ἡ ἐργασία, διότι, καθὼς εἰς τὴν Εὐρώπην σωρὸς θεριστῶν, πρέχων ἀπὸ ἀγροῦ εἰς ἀγρὸν θερίζει τοὺς στάχεις, οὕτως ἐνταῦθα οἱ κουρεῖς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὀρμῶσιν ἀκάθεκτοι πρὸς τὰ ζῶα, οἱ δὲ εὐτυχεῖς ποιμένες συσσωρεύουσι μετὰ ταχύτητος πυραμίδας μαλλίου. Ἄλλὰ καὶ οἱ ποιμένες αἰσθάνονται διὰ τὴν κουρὰν τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν καὶ οἱ γεωργοὶ ἡμῶν διὰ τὸ θέρος. Ἄμα ἐτοιμασθὲν τὸ μαλλίον, πρέπει νὰ γίνωσι καὶ τὰ λοιπὰ μετὰ μεγίστης ταχύτητος, ἥτοι νὰ σταλῇ εἰς Μέλβουρν καὶ νὰ μετακομισθῇ εἰς Λονδίνον ὅπως πωληθῇ εἰς πρώτην ἀναζήτησιν. Ἡ ἀμνηχανία πῶς νὰ τραφῶσι τόσα ζῶα σσσωρευμένα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀναγκάζει τοὺς ἰδιοκτητὰς νὰ μὴ διστάζωσιν ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν περισσοτέρων χειρῶν, καὶ, ἂν ὁ καλὸς καιρὸς φαίνεται στερεὸς, νὰ μὴ χάνωσι βραδύνοντες αὐτόν. Καὶ τῶντι πολλάκις αἱ θύελλαι ἐπέφεραν μετὰ τὴν κουρὰν καταστροφάς· ἐκεῖνοι μάλιστα, οἵτινες ἐβράδυναν ἐν καλοκαιρίᾳ, ἀπώλεσαν, πλε-

σιάζοντος του φθινοπώρου, χιλιάδας ἀρνίων φουθενθέντων ὑπὸ τῆς τρομερᾶς χαλάζης τῆς Αὐστραλίας. Τὰ δὲ προβάτα ἀπέθανον σωρηδὸν ἐν τὸς τινων ἡμερῶν ἕνεκα τοῦ ψύχους καὶ τῶν βροχῶν δύο ἢ τριῶν μηνῶν. Ὅποια οἰκονομία ἐάν ποτε εὐρεθῆ ἀτμοκίνητος μηχανὴ πρὸς κουράν!

Ὁφείλω δὲ νὰ προσθέσω ὅτι τὸ κτήμα τοῦτο τὸ διοικούμενον ἀπὸ τὸν Κ. Οὔσελλεῦ ἀνήκει εἰς τὸν γυναικάδελφόν του Κ. Κάλδουελ, κύριον ὄντα ἐτέρου, περιέχοντος πεντήκοντα χιλιάδας προβάτων καὶ διοικούντα αὐτοπροσώπως αὐτό.

Τὰ μεγάλα ὅμως ταῦτα ἀποτελέσματα δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς μέγας ὄρος ἐτησίου κέρδους· διότι οὐ μόνον πρέπει νὰ ἔχη τις σιδηρᾶν κράσιν ἵνα ζῆ οὕτως ἐξόριστος καὶ ἐφιππος πάντοτε εἰς γῆν, νῦν μὲν καταφλεγόμενη ὑπὸ φλογερῶν ἀκτίνων, νῦν δὲ καταποντιζομένη ἐπὶ δύο μῆνας ὑπὸ βροχῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ψυχὴ ἰσχυρὰ ἵνα μὴ καταβάλλεται ἀπὸ τὰς συμπιπτούσας τρομερὰς συμφορὰς. Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν τρεῖς χιλιάδες ἀρνίων ἐκεραυνοβολήθησαν ὑπὸ σίφωνος χαλάζης. Τῷ 1861 δεκαπέντε χιλιάδες προβάτων ἀπέθανον ὑπὸ δίψης· τῷ 1863 τέσσαρες χιλιάδες καὶ ἡμίσεια καταποντίσθησαν ὑπὸ πλημμύρας· ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ εἶναι νόμος τῆς φύσεως ἐν Αὐστραλίᾳ. Πλησίον κτήματος ἀκμάζοντος κατακλύζεται ἐν ἄλλο· μία ἐπαρχία καταστρέφεται ὑπὸ σίφωνος, εἰς ἄλλην χιλιάδες ἐκταρίων γῆς πρὸ μικροῦ χλοερωτάτων ξηραίνονται αἴφνης ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ὁ χόρτος ἀνάπτει καὶ κατακαίει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν περιφέρονται τὰ κτήνη πεινῶντα καὶ ἀποθνήσκοντα. Μέγα μέρος τῆς Θούλης ἐξηράνθη πρὸ πέντε ἐτῶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, καὶ ὁ κύριος αὐτῆς ἠναγκάσθη ὅ,τι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἠναγκάσθησαν νὰ κάμωσιν ἕνεκα τῶν αὐτῶν λόγων, ἥτοι νὰ προστεξῆ εἰς τὴν ἐξῆς πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι Boiling-down.

Ἐβάλε δηλαδὴ εἰς τὰς ἐξακοσίας χιλιάδας τῶν ἐκταρίων ἅτινα ἔρενον χλοερὰ 35,000 προβάτων, τὰς δὲ εἴκοσιν ἄλλας τὰς εἰσῆγαγε βαθμηδὸν εἰς κάμινον πυρός. Τρεῖς παμμέριστοι λέβητες ἐποθετήθησαν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἐν τῷ διαστημάτι τριῶν μηνῶν οἱ ποιμένες συνεσώρευον ἐντὸς αὐτῶν προβάτα τὰ ὁποῖα μετέβαλλον εἰς φλόγας καὶ στέαρ. Καὶ ἦτο μὲν λυπηρὸν τὸ ἀποτέλεσμα τσοῦτων ἀγώνων, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; ἀπαιτεῖτο θεραπεία τις εἰς τόσας συμφορὰς· τὸ ἔτος δὲ τοῦτο 1879 τόνοι, ἀξίας 1,875,000 φράγκων, ἐξήχθησαν ἀπὸ τῆς Βικτωρίας. Αἱ δὲ τέσσαρες χιλιάδες τῶν βοῶν τοῦ ἡμετέρου οἰκοδεσπότη βύσκονται εἰς κτήμα παρκαείμενον εἰς τὸ τῶν προβάτων.

Δὲν εἶναι ὅμως πλέον καιρὸς ν' ἀποικισθῆ τις

ἐνταῦθα ἵνα κάμῃ, ὡς λέγομεν, κατάστασιν ἀνευ λεπτοῦ. Τὰ τοιαῦτα θαύματα γίνονται εἰς τὰς ἀποικίας ἐντὸς τῶν πρώτων εἴκοσιν ἐτῶν, ἀλλὰ σήμερον παρήλθον καὶ τὰ τριάκοντα· σήμερον ἀπαιτοῦνται κεφάλαια, διότι ἂν τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ οἰκοδεσπότη ἡμῶν ἀπέβαινε δυστυχῆς, θὰ κατέβαλεν ἔτι 140,000 φράγκων. Τί δὲ θὰ ἐγένετο ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐξαιρετικῶν κτημάτων, ὅπου εἰς μόνον ἰδιοκτῆτης, οἷος ὁ Κ. Κόλλενς, εἶχε 210,000 προβάτων ἢ ὡς τις ἕτερος 170,000;

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ὕλικὴ κατάστασις τῶν ποιμένων· ἐνταῦθα ὅμως παραπονοῦνται, καὶ πολὺ, διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτοὺς ἀντιπολίτευσιν ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, ἥτις καταπολεμεῖ ἐν Μέλβουρν τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν ἐπιβρόχην, διὰ νόμων ψφίζόντων τὸν κατακερματισμὸν τῶν κτημάτων.

^{Ἐπιτελεσθέντα.}

N.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

Τρεῖς πόλεις ἐρίζουσαι οἰκιοποιοῦνται τὸν Ἀδαμάντιον Κοραῆ· ἡ γεννήσασα τὸν πατέρα αὐτοῦ Χίος, ἡ τέξασα αὐτὸν καὶ ἀναθρέψασα τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν Σμύρνη, καὶ ἡ τῶν Παρισίων πόλις, ὑποθάψασα καὶ ζωογονήσασα ἐπὶ 40 ἔτη τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ τὰ γενναῖα σπέρματα. Ἡ Χίος αὐτονομουμένη σχεδὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δουλείᾳ ἐγέννησε καὶ γεννᾷ μέχρι τοῦδε μέγα πλῆθος ἀνδρῶν δραστηρίων, οἵτινες, δρμώμενοι ἐκ τῆς ἀνθοστεφοῦς ταύτης φωλεᾶς καὶ καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου διασπειρόμενοι, δημιουργοῦσιν ἐν τῇ περιπλανήσει των περιουσίας ὑπερμεγέθεις, καὶ, εἴτε ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν γενέτειραν γῆν, εἴτε ξενοβιούντες, διατηροῦσι τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν ἀπαρμειωτον. Ἡ Σμύρνη, κορωνὴς ἄλλοτε τῆς Ἀσιατικῆς Ἰωνίας, ἀριστεύουσα ἐν μαθήσει καὶ ἐμπορίᾳ καὶ μεταξὺ τῆς δουλείας τῆς. Τὰ Παρίσια, ἐστὶν ἐκπληκτικὴ μεγάλων ἀνδρῶν, μεγάλων ἰδεῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων, ἐστὶν ἀποπέμψουσα τότε καθὼς καὶ σήμερον φλογώδεις σπινθήρας, φωτίζουσα ἐνταῦτ' καὶ πυρπολοῦσα τὸν κόσμον, αἰσθανόμενον τότε τὴν καρδίαν του πάλλουςαν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, περιεχούσῃ ἐν συνόψει τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Ῥώμης τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας.

Ὁ Κοραῆς ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τὴν 27 Ἀπριλίου 1742. Ἐν τῷ βίῳ του ἐξιστορεῖ μετ' εὐλαβείας τὸν δῆξιν καὶ δρῆδὸν νοῦν τοῦ πατρὸς του Ἰωάννου Κοραῆ, Χίου, τὴν σπανίαν (κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον) παιδείαν τῆς μητρὸς του Θωμάδος, θυγατρὸς Ἀδαμαντίου Ρουσίου, γνωστοῦ διδασκάλου τῆς ἐν Χίῳ Σχολῆς· αὐτὸς, τὴν μὲν κατὰ τῶν Δυτικῶν ἀποστροφὴν του εὐχαρίστησε δι' ἐμμέτρου τινὸς διατριβῆς *Latinarum θρησκείας ἐλέγχος* ἐπιγραφομένης, τὴν δὲ στέρεσιν ἀρρένων